

Hwajongensstreken

Het is een stormachtige avond in het Griekse havenstadje Patara. De golven slaan tegen de kades. De wind is nog fris en de regen komt met bakken uit de hemel vallen. Het is 15 maart 270. Iedereen heeft zijn deuren en ramen gesloten. Er liggen zandzakken rond de paden richting het strand om het water buiten te houden. Allen hebben zich in hun huisjes verstopt. Of toch niet? Er loopt een man met een zware mantel om zich heen geslagen, haastig en vechtend tegen de regen en wind, richting het huisje van de vroedvrouw. De doek die hij om zijn hoofd had geslagen is hij onderweg verloren, maar daar geeft hij momenteel weinig om. Zijn halflange donkere haren wapperen in de wind. Met moeite houdt hij zich staande als hij bij de deur van het huisje aankomt. Hij klopt op de deur. Al snel doet er een iets mollige, vriendelijk maar ook streng kijkende vrouw open. 'Kom snel!' zegt de man, 'het water is gebroken!' De vrouw pakt haar jas en tas en worstelt zich achter de man aan, door de storm heen.

Ze komen bij het huis van Epiphanius en Johanna. Het is een mooi vrijstaand huis, gemaakt van licht gekleurde zandsteen. Om het huis ligt een tuin met sinaasappels, perziken en abrikozen. Tuinieren is een passie van Johanna. Het huisje ligt dicht bij de kade. Er vliegt af een toe een vlok zeeschuim over de hoofden van het gezelschap heen. Snel gaan ze naar binnen. Er komt een meisje van drie met donkere vlechtjes en een lief

gezichtje aanrennen dat zich aan de man vastklampt. Ze begint angstig te huilen. Het is onduidelijk of ze dat doet omdat ze bang is door de storm, omdat pappa weg was of omdat mamma aan het gillen is. De vroedvrouw gaat gelijk naar boven om te kijken wat er moet gebeuren. Ze deelt een aantal commando's uit aan de man en zijn dochttertje. Dan kijkt de man verschrikt op. De vroedvrouw neemt een woord in de mond dat absoluut verboden is in hun kerk, maar hij heeft geen tijd om hier iets van te vinden, want hij ziet zijn vrouw wegzakken en het bed rood worden. Snel pakt de vroedvrouw een aantal dingen uit haar tas die er meer uit zien als martelwerktuigen dan als iets wat zou moeten helpen. Ze rommelt wat en opeens heeft ze een brullend klein mannetje in haar handen. Ze geeft de baby aan Epiphanius die hem in een handdoek, die bij de kachel hing, wikkelt. De vroedvrouw voert nog een aantal handelingen uit waarna het bloeden bij Johanna stopt en ze langzaam weer bij begint te komen. Het gezin haalt opgelucht adem. Epiphanius plaatst het kind in de armen van zijn vermoeide vrouw, waarna de vroedvrouw vraagt: 'En, hoe gaat jullie zoon heten?'

De man kijkt naar zijn zoon en zegt: 'Nicholas.'

De vroedvrouw ruimt haar materialen op, waarna zij de nieuwe moeder helpt het kleintje aan te leggen. Wanneer deze vredig ligt te drinken loopt ze met de Epiphanius naar de gang en zegt: 'Je vrouw heeft veel bloed verloren. Ik heb het gestopt en denk dat ze het gaat redden, maar ik kan u niet garanderen dat er nog meer kinderen in zitten in de toekomst.'

Epiphanius krijgt tranen in zijn ogen. Als christen heeft hij er altijd van gedroomd een groot gezin te hebben. Hij komt

zelf uit een gezin met vijftien kinderen. De gedachte dat hij en zijn vrouw niet meer dan twee kinderen zullen krijgen doet hem pijn.

Kleine Nicholas groeit snel. Voordat ze het weten is hij alweer zes en gaat hij voor het eerst naar school. Aangezien hij de enige zoon is in het gezin, verwacht zijn vader dat hij de zeer succesvolle handel in wijn en andere sterke dranken zal overnemen. Om dit te kunnen, moet hij weten hoe hij de boekhouding bij moet houden, maar eerst moet hij leren lezen, schrijven en rekenen.

In het achtste jaar van de kleine Nicholas vertelt de meester: 'We krijgen vanaf morgen een nieuwe leerling in de klas. Hij ziet er misschien een beetje anders uit dan jullie, maar toch wil ik dat jullie hem welkom heten.'

De rest van de dag klinken er verschillende geruchten door de school. Er zou een kind bij komen dat afstammeling is van een demon, er zou een kind bij komen dat zo misvormd is dat je het niet aan kunt kijken anders verander je in steen, er zou een kind bij komen dat zo zwart is dat je het niet kunt zien. Meer van de verhalen kan Nicholas niet onthouden.

De kleine Nicholas vertelt thuis alle verhalen die hij heeft gehoord. Zijn vader wordt boos dat hij zulke leugens durft te vertellen en stuurt hem naar bed. Een uurtje later komt zijn moeder en zegt tegen Nicholas: 'In je hart kan God kijken, de rest ziet hij niet.'

Nicholas weet niet goed wat hij van deze wijze woorden van zijn moeder moet denken.